

ทำไม?! นำ CD เก่ามาขายแล้วถูกตำรวจจับ

พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ.

๒๕๕๑ ได้กล่าวถึงความหมายของภาพยนตร์และวีดิทัศน์ไว้ดังนี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์

“วีดิทัศน์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องในลักษณะที่เป็นเกมการเล่น คาราโอเกะที่มีภาพประกอบหรือลักษณะอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

“ภาพยนตร์ไทย” หมายความว่า ภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาไทยหรือภาษาท้องถิ่นของประเทศไทยทั้งหมดหรือเป็นส่วนใหญ่ในบทภาพยนตร์ต้นฉบับสำหรับการแสดงภาพยนตร์และเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นผู้มีสัญชาติไทย

มาตรา ๓๘ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๕๔ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทน เว้นแต่ได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับสถานที่ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายวีดิทัศน์แต่ละแห่ง

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๕ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง มาตรา ๓๘ วรรคหนึ่ง หรือประกอบกิจการดังกล่าวในระหว่างถูกพักใช้หรือถูกเพิกถอนใบอนุญาต ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืนอยู่

เพราะฉะนั้น จาก พรบ. ภาพยนตร์ฯ นี้ จะเห็นว่า มาตรา ๓๘ นี้มีความหมายว่า ผู้ใดก็ตามที่ต้องการจะประกอบธุรกิจให้เช่า แลกเปลี่ยนหรือจำหน่ายภาพยนตร์ ก็ต้องมาขอใบอนุญาตจากนายทะเบียนก่อน

โดยใบอนุญาตตามมาตรา นี้ จะออกให้แห่งละใบ แม้ว่าจะเป็นเจ้าของคนเดียวหรือไม่ก็ตาม เช่น นายไก่อ เป็นเจ้าของร้านขายวีซีดีหนัง โดยเปิดร้านที่ตึกคอม โมะยะ ขอนแก่นจำนวนสองร้าน โดยขายที่ชั้น 3 และ ชั้น 4 นายไก่อก็ต้องมาขอใบอนุญาตทั้งสองร้าน จะมาขอใบอนุญาตเพียงใบเดียวแล้วใช้ทั้งสองร้านไม่ได้

สำหรับคดีที่เป็นข่าวคริกโครมกันนี้ศาลได้มีคำพิพากษาคดีหมายเลขคำ อ.3060/2552 ที่พนักงานอัยการฝ่ายคดีอาญา 6 เป็นโจทก์ ยื่นฟ้องนาย สุรัตน์ มณีนพรัตน์ สุดา เป็นจำเลย ในความผิดฐาน ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ซึ่งเป็นแผ่นดินวีซีดีภาพยนตร์ ซึ่งเป็นความผิดตาม พ.ร.บ.ภาพยนตร์ฯ

ที่ศาลอาญา วันที่ 16 ส.ค. 2553 ศาลอาญามีคำพิพากษาในคดีที่ พนักงานอัยการเป็น โจทก์ฟ้อง นายสุรัตน์ เป็นจำเลย ฐานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ จำพวกแผ่นดินวีซีดีภาพยนตร์

โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า เมื่อวันที่ 16 ธ.ค. 2551 นายสุรัตน์ได้ประกอบอาชีพจำหน่ายภาพยนตร์ อันเป็นวัสดุที่มีการบันทึกภาพและเสียง ซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง ด้วยการเปิดจำหน่ายเป็นแผงลอยไม่มีเลขที่ ตั้งอยู่ริมบาทวิถีในตลาดนัดใกล้สี่แยกกรุงเทพมหานคร เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร และได้รับเงินตามราคาแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ที่ได้จำหน่ายในราคาแผ่นละ 20 บาท โดยมีได้รับใบอนุญาต เหตุเกิดที่แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551

นายสุรัตน์ ได้ให้การปฏิเสธต่อศาลว่า ตัวเองเป็นเพียงลูกจ้างชั่วคราว ตำแหน่งพนักงานเก็บขยะ ประจำเขตสะพานสูง กองรักษาความสะอาด กรุงเทพมหานคร เก็บขยะระหว่างเวลา 04.00 น. ถึง 10.00 น. เมื่อเก็บขยะแล้วจะแยกขยะที่พอขายได้ ไปขายที่แผงแบกสะดิน ตลาดหน้าหมู่บ้านนักกีฬา โดยขายปะปนกับหม้อหุงข้าว และรองเท้าเก่า ต่อมาถูกตำรวจ สน.หัวหมาก จับ โดยยอมรับว่าขายจริง แต่ไม่ได้เป็นผู้ประกอบการ และนำพนักงานขับรถขยะ กับหัวหน้างาน มาให้การเป็นพยานทำนองเดียวกัน

ศาลพิพากษาว่า นายสุรัตน์ กระทำผิดตามฟ้อง ให้ปรับ 200,100 บาท แต่นายสุรัตน์เคยให้การรับสารภาพ ชั้นสอบสวน คงลดโทษให้เหลือปรับ 133,400 บาท ถ้าไม่จ่ายค่าปรับให้กักขังแทนค่าปรับ นายสุรัตน์ ฟังคำพิพากษาแล้ว ขอยื่นประกันตัว ในวงเงิน 100,00 บาท ก่อนยื่นอุทธรณ์คำพิพากษาต่อไป

ซึ่งเมื่อเรื่องนี้เป็นข่าว หลายคนก็วิพากษ์วิจารณ์เป็นต่างๆ นานา บางคนก็บ่นว่าที่พวกเขาเจ้าของแผงใหญ่ๆ ตามห้างที่ขายกันแทบทุกห้าง ไม่เห็นตำรวจไปตรวจจับจับแต่พวกคนเล็กๆ ที่หาเช้ากินค่ำ

สำหรับคดีนี้ก็อยากจะให้เป็นอุทธาหารณ์ของประชาชนคนไทย จะได้ไม่ต้องถูกจับเพราะไม่ทราบว่ามีพรบ. ภาพยนตร์ฯ ประกาศใช้เมื่อวันที่ 27 ก.พ. 2551 และไม่ทราบด้วยว่าต้องไปขออนุญาตจำหน่ายที่กระทรวงวัฒนธรรม พร้อมเสียค่าธรรมเนียม จริงๆ แล้วกฎหมายฉบับนี้มีเจตนารมณ์จะเอาผิดกับผู้ประกอบกิจการค้าภาพยนตร์ที่ไม่ได้รับอนุญาต โดยเฉพาะต้องการที่จะควบคุมไม่ให้มีการลักลอบบันทึกภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เพื่อออกไปจำหน่าย

ซึ่งจากเหตุการณ์นี้ นายนิพิฐ อินทรสมบัติ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ได้กล่าวถึงกรณีพนักงานเก็บขยะรู้เท่าไม่ถึงการณ์เก็บแผ่นซีดี ที่ถูกทิ้งแล้ว นำไปขายว่าจะมีการเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาร่วมประชุม โดยจะเชิญตั้งแต่อัยการ ตำรวจ สภานายความ ผู้ประกอบการภาพยนตร์ และตัวแทนจากกระทรวงวัฒนธรรม ที่กระทรวงวัฒนธรรม เพื่อพิจารณาพร.บ.ภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ พ.ศ.2551 ว่าการกำหนดโทษเหมาะสมหรือไม่อย่างไร

ซึ่งผู้เขียนเองก็คาดหวังว่าพร.บ.ภาพยนตร์ฯ ฉบับนี้คงจะมีการพิจารณาแก้ไขต่อไป ส่วนที่น้องทั้งหลายที่ต้องการขายซีดีก็ต้องไปขออนุญาตก่อน ไม่ว่าจะแผงเล็ก เปิดท้ายขายของ ตลอดจนขายตามตลาดนัด ดังนั้นสุดท้ายนี้ก็จะขอเล่าถึงการขออนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ว่าที่ต้องไปยื่นขออนุญาตที่ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (กรุงเทพ) ส่วนต่างจังหวัด ติดต่อสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดนั้น

หลักเกณฑ์การขออนุญาตประกอบกิจการให้

เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์

คุณสมบัติของผู้ขอใบอนุญาต

1. อายุไม่ต่ำกว่า 20 ปี
2. ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี
3. ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
4. ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความคิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา
5. ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการภาพยนตร์ ใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน จำหน่ายภาพยนตร์ ใบอนุญาตประกอบกิจการร้านเกม ร้านอินเทอร์เน็ต ร้านคาราโอเกะ หรือใบอนุญาตประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน จำหน่ายเกมคาราโอเกะ
6. ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตามข้อ 5 เว้นแต่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตและเวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

เอกสารหลักฐานประกอบการยื่น

กรณีบุคคลธรรมดา

1. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน
2. รูปถ่ายของผู้ขอใบอนุญาต จำนวน 2 รูป
  - ครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก
  - ขนาด 4x6 เซนติเมตร
  - ถ่ายมาแล้วไม่เกินหกเดือน
3. สำเนาใบทะเบียนพาณิชย์
4. แผนที่สังเขปแสดงบริเวณที่ตั้งของสถานประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์
5. รูปถ่ายของสถานประกอบกิจการนั้น จำนวน 3 รูป โดยมีลักษณะรูปถ่ายดังนี้
  - รูปที่ 1 ถ่ายระยะไกล ภายนอกให้เห็นที่ตั้ง
  - รูปที่ 2 ถ่ายระยะใกล้ ด้านหน้าสถานประกอบกิจการ
  - รูปที่ 3 ถ่ายภายใน สถานประกอบกิจการ

กรณีเป็นนิติบุคคล

1. สำเนาหนังสือรับรองหรือหลักฐานการเป็นนิติบุคคล ที่เป็นปัจจุบัน (ไม่เกิน 6 เดือน)
2. สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของกรรมการผู้จัดการ หรือผู้มีอำนาจลงนามผูกพันนิติบุคคล (ใช้สำเนาบัตรที่ยังไม่หมดอายุเท่านั้น)
3. รูปถ่ายของกรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้มีอำนาจลงนามผูกพันนิติบุคคล จำนวน 2 รูป
  - ครึ่งตัว หน้าตรง ไม่สวมหมวก ขนาด 4x6 เซนติเมตร ถ่ายมาแล้วไม่เกินหกเดือน
4. สำเนาใบทะเบียนพาณิชย์
5. แผนที่สังเขปแสดงบริเวณที่ตั้งสถานประกอบกิจการ ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์
6. รูปถ่ายของสถานประกอบกิจการนั้น จำนวน 3 รูป
  - รูปที่ 1 ถ่ายระยะไกล ภายนอกให้เห็นที่ตั้ง
  - รูปที่ 2 ถ่ายระยะใกล้ ด้านหน้าสถานประกอบกิจการ
  - รูปที่ 3 ถ่ายภายใน สถานประกอบกิจการ
  - แนบเอกสารเพิ่ม คือ สำเนาใบอนุญาตเดิมหรือสำเนาใบแทนใบอนุญาต

การดำเนินการ

1. ผู้ขอมายื่นใบอนุญาตด้วยตนเอง (ต้องพิมพ์ลายนิ้วมือตรวจสอบประวัติอาชญากร)
2. นายทะเบียนพิจารณาคำขอ เอกสารหลักฐาน
3. แจ้งผลการพิจารณาภายใน 60 วันนับแต่วันที่ได้รับคำขอพร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานดังกล่าว หากไม่อนุญาต จะมีการแสดงเหตุผลไว้ในคำขอด้วย
4. ชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการ
5. นายทะเบียนออกใบอนุญาตให้ตามแบบที่ นายทะเบียนกลางกำหนด

อายุใบอนุญาต อายุ 5 ปี

อัตราค่าธรรมเนียม

กรณีขอครั้งแรก

1. พื้นที่ใช้สอยไม่เกิน 9 ตารางเมตร งบประมาณ 500 บาท
2. พื้นที่ใช้สอยเกิน 9 ตารางเมตร แต่ไม่เกิน 25 ตารางเมตร งบประมาณ 1,000 บาท
3. พื้นที่ใช้สอยเกิน 25 ตารางเมตร แต่ไม่เกิน 50 ตารางเมตร งบประมาณ 2,000 บาท
4. พื้นที่ใช้สอยเกิน 50 ตารางเมตร งบประมาณ 3,000 บาท

กรณีต่ออายุใบอนุญาต งบประมาณ 500 บาท

กรณีประกอบกิจการแล้วมีการเพิ่มพื้นที่ใช้สอยมากกว่าเดิม

ขยายพื้นที่แต่ยังอยู่ในอัตราเดิมที่เสียไว้แล้วไม่ต้องจ่ายเพิ่มอีก เช่น

- เปิดร้านครั้งแรกมีพื้นที่ 15 ตาราง เมตร ค่าธรรมเนียมไป 1,000 บาท แล้วต่อมาเพิ่มพื้นที่เป็น 20 ตารางเมตร เนื่องจากพื้นที่ใช้สอยยังไม่เกินที่กำหนดไว้ 9- 25ตารางเมตร ก็ไม่ต้องจ่ายเพิ่ม

ขยายพื้นที่เกินอัตราที่เสียไว้ ให้จ่ายเพิ่มเฉพาะส่วนที่ขยาย โดยมีเวลาเท่ากับที่เหลืออยู่ เช่น

- เปิดร้านครั้งแรกมีพื้นที่ 12 ตาราง เมตร จ่าย ค่าธรรมเนียมไป 1,000 บาท

- อีก 3 ปี ต่อมา ขอเพิ่มพื้นที่เป็น 40 ตารางเมตร แต่ยังไม่เกิน 50 ตารางเมตร ซึ่งค่าธรรมเนียมกำหนดไว้ว่า ต้องเสีย 2,000 บาท

- ดังนั้นถ้าจ่ายครั้งแรกไปแล้ว 1,000 บาท ก็ต้องเสียเงินเพิ่มอีกเพียง 1,000 บาท แต่อายุใบอนุญาตจะมีเวลาเท่ากับ 2 ปีตามระยะเวลาที่เหลือเท่านั้น

สถานที่ติดต่อ

กรุงเทพมหานคร ติดต่อ สำนักงาน

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (กลุ่มควบคุมใบอนุญาตเทปและวัสดุโทรทัศน์ สำนักทะเบียนและตรวจสอบภาพยนตร์ เทปและวัสดุโทรทัศน์ห้องบริหาร 2 ชั้น 1 อาคารนิทรรศการ ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย)

ต่างจังหวัด ติดต่อสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด

อ้างอิงจาก

1. พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. 2551
2. คำพิพากษาคดีหมายเลขคำ อ.3060/2552
3. เว็บไซต์ สำนักภาพยนตร์และวีดิทัศน์ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ
4. <https://www.matichon.co.th>